

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.282 van 21 januari 1999
in de zaak A. 79.437/VII-16.902.**

In zake : Marcel VANHOUDT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. MOORS,
kantoor houdende te BILZEN,
Maastrichterpoort 1

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BERGÉ,
kantoor houdende te LEUVEN,
Naamsestraat 39, bus 1.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Marcel VANHOUDT op 17 juli 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 14 mei 1998 waarbij het beroep aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 16 oktober 1997 houdende het verlenen van de vergunning aan verzoeker voor het verder exploiteren van een overslagplaats voor septisch materiaal alsmede het veranderen door uitbreiding met een werkplaats voor metaalbewerking, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door
Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 17 november 1998
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 december
1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
R. MOORS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat
J. BERGÉ, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. SOURBRON,
daartoe gemachtigd bij beslissing van de
Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn
eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 16 juni 1997 dient verzoeker bij het
provinciebestuur van Limburg een milieuvergunningsaan-
vraag in voor -in hoofdzaak- het verder exploiteren van
een overslagput voor de overslag van 110 m³ septisch
materiaal en het uitbreiden van de bestaande inrichting
met een metaalbewerkplaats.

De overslagplaats voor septisch materiaal
werd in het verleden reeds vergund door de bestendige

deputatie van de provincieraad van Limburg voor een termijn eindigend op 22 september 1998.

Met de nieuwe vergunningsaanvraag beoogt de exploitant de vergunning voor die activiteit dus te hernieuwen.

Anderzijds beoogt de aanvrager de inrichting ook te veranderen door uitbreiding met een (kleine) metaalbewerkplaats omvattende twee persen, een zaagmachine en een schuurmachine met een totaal geïnstalleerd vermogen van 9,6 kW.

In deze werkplaats zouden op bestelling kleine metalen constructies vervaardigd worden.

1.2. Tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag wordt één schriftelijk bezwaar ingediend.

1.3. Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 16 oktober 1997 wordt de gevraagde vergunning in eerste aanleg integraal verleend voor een termijn van twintig jaar.

1.4. Het vergunningsbesluit wordt op 21 oktober 1997 aan de aanvrager betekend en door aanplakking bekendgemaakt van 28 oktober 1997 tot 28 november 1997.

1.5. Met een op 12 november 1997 gedagtekende brief, toegekomen op het kabinet van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling op 14 november 1997, tekent Daniëlle WINTERS, omwonende, beroep aan tegen voornoemd deputatiebesluit.

In het beroepschrift wordt in essentie geklaagd over de geur- en geluidshinder van de inrichting.

1.6. Het beroep van Daniëlle WINTERS wordt op 2 december 1997 onontvankelijk bevonden omdat het attest van bekendmaking van de beroepen beslissing niet bij het beroepschrift gevoegd was.

Met een brief gedateerd 10 december 1997, bij de afdeling milieuvergunningen van AMINAL toegekomen op 19 december 1997, vult Daniëlle WINTERS haar beroep aan met het ontbrekende attest.

Vervolgens wordt het oorspronkelijk onontvankelijk beroep door de afdeling milieuvergunningen van AMINAL ontvankelijk verklaard op 22 december 1997.

1.7. Met een brief van 7 januari 1998 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat tegen de in eerste aanleg verleende vergunning een ontvankelijk bevonden beroep werd aangetekend en dat de termijn voor de afhandeling van dat beroep aanvangt "op de datum van ontvangst van voormeld beroep, zijnde 19 december 1997".

1.8. Nadat in het kader van de beroepsprocedure verschillende adviezen werden uitgebracht, wordt met een besluit van 14 mei 1998 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling het beroep gedeeltelijk gegrond verklaard en wordt aan verzoeker de vergunning geweigerd voor het verder exploiteren van een overslagplaats voor septisch materiaal.

Door hetzelfde besluit worden bovendien een aantal nieuwe bijzondere vergunningsvoorwaarden opgelegd met betrekking tot de exploitatie van de metaalbewerkplaats die wel vergund wordt;

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat verzoeker niet heeft meegedeeld wanneer hij kennis heeft gekregen van het bestreden besluit van 14 mei 1998, zodat de vordering tot schorsing, wegens het ontbreken van dat bewijs, ontvankelijk dient te worden verklaard;

2.1.2. Overwegende dat in het verzoekschrift tot nietigverklaring, dat gelijktijdig met de vordering tot schorsing is ingediend, verzoeker vermeldt dat het bestreden besluit hem is betekend op 25 mei 1998; dat

bij het schorsingsverzoek een kopie is gevoegd van een briefomslag van AMINAL waarmee klaarblijkelijk het bestreden besluit aangetekend werd verzonden; dat op die briefomslag door de postdiensten de vermelding werd aangebracht "Huis gesloten. Bericht in de bus gestoken" en vervolgens, weliswaar moeilijk leesbaar, de datum van 25 mei 1998; dat de verwerende partij van haar kant niets zegt omtrent de datum waarop de bestreden beslissing aan verzoeker werd verzonden; dat in de huidige stand van de procedure blijkt dat de vordering tijdig op 17 juli 1998 werd ingediend; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

2.2.1. Overwegende dat in een tweede exceptie de verwerende partij opwerpt dat verzoeker geen voldoende belang heeft bij het bestrijden van het volledige besluit; dat meer bepaald zij doet gelden dat het vereiste belang ontbreekt om het onderdeel van het bestreden besluit aan te vechten waarin de toekenning van de vergunning betreffende de uitbreiding met een metaalbewerkplaats wordt bevestigd en waarvoor enkel twee bijkomende bijzondere voorwaarden worden opgelegd;

2.2.2. Overwegende dat met de in eerste aanleg genomen beslissing de vergunning voor alle door verzoeker gevraagde onderdelen werd verleend, zonder dat bijzondere exploitatievoorwaarden werden opgelegd; dat in de bestreden beslissing de vergunning voor de exploitatie van de metaalbewerkplaats aan bijzondere voorwaarden werd gekoppeld; dat verzoeker in zijn verzoekschrift onder meer aanvoert dat het administratief beroep van een derde omwonende dat tot de bestreden beslissing heeft geleid, te laat werd ingesteld en dat het beroepschrift buiten de gestelde termijn aan de exploitant werd betekend; dat prima facie de eventuele vernietiging op grond van deze middelen ertoe leidt dat het in eerste aanleg genomen vergunningsbesluit, dat wat de exploitatie van de metaalbewerkplaats betreft gunstiger

uitvalt, definitief wordt; dat om die reden alleen reeds de exceptie niet opgaat;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van artikel 52, 1°, c), van Vlarem I doordat hij laattijdig in kennis zou zijn gesteld van het beroep dat door een derde-belanghebbende werd ingesteld tegen het in eerste aanleg genomen vergunningsbesluit; dat hij dat middel als volgt adstrueert :

"DOORDAT

Verzoeker slechts bij schrijven dd. 07.01.98 op de hoogte werd gebracht van het ingestelde beroep door het Ministerie.

TERWIJL

Art. 52, 1° c) VLAREM voorschrijft dat de exploitant, voor zover deze het beroep niet heeft ingediend, door het Ministerie per aangetekende zending op de hoogte moet worden gebracht van het ontvanke-lijk bevonden beroep, binnen 14 kalenderdagen na het verstrijken van de periode van bekendmaking bedoeld in art.31.

Dat deze termijn, bedoeld in art.31 aanvang nam op 28.10.97 en verstreek op 27.11.97.

Dat huidige verzoeker, de exploitant, derhalve uiterlijk op 12.12.97 bericht moest hebben ontvangen van het Ministerie, quod non.

Dat, voor zover het eerste middel van verzoeker is verworpen en gesteld wordt dat het beroep nog rechts-geldig kon worden ingesteld op 19.12.97, quod non, de termijn overeenkomstig art. 52, 1° c) alleszins verstreek op 02.01.98.

Dat de kennisgeving bij schrijven dd. 07.01.98 laattijdig is en derhalve nietig.

Aangezien de rechtspraak gevestigd is in die zin dat de verplichting van art. 52,1° c) VLAREM om het ontvankelijk bevonden beroep binnen een bepaalde termijn ter kennis te stellen van de exploitant, niet alleen tot doel heeft deze laatste ervan op de hoogte te brengen dat zijn milieuvergunning in eerste aanleg verleend, niet definitief is maar tevens hem in te lichten over de in het beroep tegen de afgegeven vergunning aangevoerde middelen en argumenten, zodat hij daarop met kennis van zaken kan reageren; dat het tijdig en in volledig afschrift meedelen van de ontvankelijk bevonden beroepen derhalve een substantiële vormvereiste is.

Dat bij ontstentenis van kennisgeving van de ontvankelijk bevonden beroepen binnen de gestelde termijn de exploitant immers gerechtigd is ervan uit te gaan dat de in eerste aanleg verleende vergunning definitief is en de exploitatie van de inrichting derhalve zonder risico kan worden aangevat; dat de rechtszekerheid die artikel 52,1° c) de exploitant beoogt te geven zich ertegen verzet dat het verzuim van kennisgeving binnen 14 kalenderdagen na het verstrijken van de beroepstermijn kan worden goedge- maakt door een kennisgeving die, na een herneming van de procedure, verricht wordt buiten de gestelde termijn.

(Arrest Raad van State, 7de kamer, 62.885, 31.10.96, RW 1996-97, 883, met noot van Auditeur in de Raad van State, J. BAERT; Arrest Raad van State, 49.330, 29.09.94, TMR 1995, 416)";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota het middel als volgt weerlegt :

"De verzoekende partij heeft de precieze inhoud van art. 52, 1°, c) verkeerd weergegeven.

Art. 52, 1°, c) VLAREM I luidt als volgt :

'wordt het beroep ontvankelijk bevonden, dan wordt de indiener van het beroep door de Vlaamse minister of de gemachtigde ambtenaar binnen veertien kalenderdagen na het verstrijken van de periode van bekendmaking bedoeld in art. 31 hiervan per ter post aangetekend schrijven in kennis gesteld; in zoverre het beroep niet door de exploitant is ingediend, wordt deze laatste binnen dezelfde termijn door de voormelde Vlaamse minister of gemachtigde ambtenaar per ter post aangetekend schrijven kennis gegeven van het ontvankelijk beroep'.

De verzoekende partij gaat er ten onrechte van uit dat de termijn van veertien kalenderdagen ook voor de kennisgeving aan de exploitant begint te lopen na het verstrijken van de periode van bekendmaking bedoeld in art. 31.

De rechtsleer is echter eensluidend waar zij stelt dat deze termijn van veertien kalenderdagen begint te lopen vanaf de datum van de beslissing waarbij het beroep ontvankelijk werd bevonden (BILLIET C. e.a. Milieuvergunningen en milieumeldingen, Recht en praktijk, Die Keure, Brugge. 1994, 62 : ...).

Deze stelling is logisch en kan eenvoudig geïllustreerd worden aan de hand van het arrest van de Raad van State nr. 64.971 dd. 04.03.1997 (T.M.R. 1997, 314-315). Het betrof een geval waarin hoger beroep werd aangetekend tegen een beslissing van de Bestendige Deputatie, doch waarbij geen betalingsbewijs van de dossiertaks werd gevoegd. Overeenkomstig art. 19 bis §4 Milieuvergunningsdecreet werd de beroepsindieners op de hoogte gebracht van deze onvolledigheid en werd het betalingsbewijs van de dossiertaks alsnog tijdig neergelegd. Pas op dat ogenblik kon de overheid vaststellen dat het beroep ontvankelijk was, doch de termijn voor kennisgeving van het beroep aan de exploitant was reeds verstreken indien men ervan uitging dat deze termijn verstreek veertien dagen na het verstrijken van de periode van bekendmaking. Het arrest bepaalt uitdrukkelijk dat art. 19bis §4 Milieuvergunningsdecreet en art. 52, 1°, c) VLAREM I niet op mekaar zijn afgestemd (maar doet vervolgens, gelet op de feitelijke gegevens van de zaak, hierover niet verder uitspraak).

In casu kan dezelfde redenering worden gemaakt : op het ogenblik dat de beslissingnemende overheid het attest ontving en vaststelde dat het beroep ontvankelijk was (22.12.1997), was de termijn van 'veertien kalenderdagen na het verstrijken van de periode van bekendmaking' (i.c. 11.12.1997) reeds lang verstreken.

Het is dan ook evident dat de beslissingnemende overheid correct heeft gehandeld door de exploitant op de hoogte te brengen van het beroep nadat zij zelf met zekerheid wist dat het beroep ontvankelijk was.

Deze 'interpretatie' brengt overigens het doel van de bepaling van art. 52, 1°, c) niet in het gedrang. Deze verplichte kennisgeving van het beroep aan de exploitant heeft immers tot doel deze laatste ervan op de hoogte te brengen niet alleen dat de in eerste aanleg verleende vergunning niet definitief is, maar ook hem in te lichten over de in beroep aangevoerde argumenten zodat hij daarop met kennis van zaken kan reageren.

De verwerende partij heeft de verzoekende partij tijdig op de hoogte gebracht van (de inhoud van) het beroep van mevrouw WINTERS, zodat de verzoekende partij perfect op de hoogte was en met kennis van zaken hierop kon reageren (cfr. de weerlegging van de argumenten van mevrouw WINTERS door de verzoekende partij, zoals geciteerd in het bestreden besluit).

Aangezien het doel van art. 52, 1°, c) op deze wijze werd bereikt en er aldus geen sprake is van een

schending van de rechtszekerheid (omtrent het al dan niet definitief karakter van de vergunning), heeft de verzoekende partij niet het vereiste belang om dit middel succesvol in te roepen.

Ook het tweede middel is niet ernstig";

3.3. Overwegende dat het middel ernstig is om volgende redenen :

3.3.1. Artikel 52, 1°, c), van Vlarem I bepaalt :

"Wordt het beroep ontvankelijk bevonden, dan wordt de indiener van het beroep door de minister of de in a) vermelde gemachtigde ambtenaar binnen veertien kalenderdagen na het verstrijken van de periode van bekendmaking bedoeld in artikel 31 hiervan per ter post aangetekend schrijven in kennis gesteld; in zoverre het beroep niet door de exploitant is ingediend, wordt deze laatste binnen dezelfde termijn door voormelde Gemeenschapsminister of gemachtigde ambtenaar per ter post aangetekend schrijven kennis gegeven van het ontvankelijk beroep";

Die bepaling heeft onder meer tot doel de exploitant ervan op de hoogte te brengen dat de in eerste aanleg genomen beslissing niet definitief is en dient aldus de rechtszekerheid.

Het tijdig en in volledig afschrift meedelen van de ontvankelijk bevonden beroepen is dan ook een substantiële vormvereiste waarvan de miskennis aanleiding geeft tot vernietiging van het bestreden besluit.

Uit de lezing van artikel 52, 1°, c), volgt op het eerste gezicht dat de termijn van veertien dagen om het beroep aan de exploitant te betekenen ingaat na afloop van de termijn van bekendmaking van de beroepen beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij pas op 7 januari 1998 het beroep aan verzoeker heeft betekend, terwijl de periode van bekendmaking verstreek op 28 november 1997.

3.3.2. De verwerende partij beroept er zich op dat bij het beroepschrift het attest van aanplakking niet was gevoegd en dat aan de beroepsindiener de kans werd geboden om haar beroepschrift met dat attest aan te vullen; zij gaat er van uit dat de termijn van veertien kalenderdagen alsdan slechts begint te lopen vanaf de datum van de beslissing waarop het beroep na ontvangst van het attest van bekendmaking ontvankelijk werd verklaard. Zoals hierna zal blijken gaat dat verweer niet op.

3.3.3. Het zijn de indieners van het beroep die krachtens artikel 51, § 2, van Vlarem I de plicht hebben het attest van bekendmaking bij hun beroepschrift te voegen.

De exploitant -niet beroepsindiener- mag niet de nadelige gevolgen ondergaan die verbonden zijn aan het indienen van een onvolledig beroep.

Het niet bijvoegen van voornoemd attest mag niet tot gevolg hebben dat de exploitant gedurende onbepaalde tijd in het ongewisse blijft over het lot van zijn in eerste aanleg verkregen vergunning, terwijl artikel 52, 1°, c), van Vlarem I juist tot doel heeft de exploitant binnen een bepaalde termijn uitsluitel te bieden over het al dan niet definitief karakter van de in eerste aanleg verkregen vergunning.

Het ontbreken van voormeld attest, dat overigens niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven, kan dus niet worden aangegrepen om de tijdige kennisgeving aan de exploitant uit te stellen.

Indien de beroepsindiener na aanmaning door de verwerende partij in gebreke zou blijven om het bedoelde attest in te dienen en er door het bestuur niet met zekerheid kan worden achterhaald of het beroep wel tijdig werd ingesteld, of indien uit het later toegestuurd attest zou blijken dat het beroep te laat werd ingediend en het bestuur van oordeel zou zijn dat alsdan het beroep onontvankelijk zou moeten worden bevonden,

staat niets in de weg de beroepsindiener daarvan zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen.

3.3.4. Bovendien had in de onderhavige zaak de verwerende partij door een snel en gepast optreden er voor kunnen zorgen dat het ontbrekend attest haar bereikte geruime tijd voor de betekeningstermijn van veertien dagen na bekendmaking was verlopen. Immers werd het beroepschrift ingediend door Daniëlle WINTERS door de beroepsinstantie ontvangen op 14 november 1997, dit is op een ogenblik dat amper de helft van de beroepstermijn van dertig dagen was verlopen.

Evenwel heeft de verwerende partij ongeveer drie weken laten verlopen vooraleer tot de vaststelling te komen dat het attest van bekendmaking ontbrak, heeft dan aan de beroepsindiener blijkbaar nog eens veertien dagen verleend om de vrij eenvoudige formaliteit van het vervolledigen van het beroepschrift met het attest van aanplakking na te komen en heeft na ontvangst van dat attest op 19 december 1997 en na de ontvankelijkheidsverklaring op 22 december 1997 nog tot 7 januari 1998 gewacht om het beroepschrift aan de exploitant te betekenen.

Zelfs de termijn van veertien dagen die de verwerende partij -ten onrechte- beweerde te hebben om het beroepschrift te betekenen werd overschreden;

4.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker doet gelden dat hij "zijn hoofdactiviteit dient stop te zetten en zo zijn aandeel op de markt zal verliezen", dat de investeringen die werden gedaan ingevolge de in 1988 verkregen exploitatievergunning teloor zullen gaan en dat hij niet over de financiële draagkracht beschikt om na een eventueel vernietigingsarrest met nieuwe investeringen zijn activiteit te hervatten;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij doet gelden dat verzoeker met die uiteenzetting niet aantoonde dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent, dat zij niet inziet welke nieuwe investeringen de verzoeker niet kan doen "gelet op de aanwezigheid van al het nodige materiaal" en dat het nadeel voortvloeiend uit de stopzetting van de exploitatie een financieel nadeel is dat te herstellen is; dat zij er op wijst dat verzoeker nog een vergunning heeft verkregen voor een metaalbewerkplaats;

4.3. Overwegende dat hetgeen door het bestreden besluit thans geweigerd wordt, in het verleden werd vergund met een besluit van 22 september 1988 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg voor een termijn van tien jaar; dat verzoeker aannemelijk maakt dat door de weigering van de hernieuwing van de milieuvergunning voor de verdere exploitatie van een overslagplaats voor septisch materiaal de normale exploitatie van zijn bedrijvigheid, die bestaat in ruimen van septische putten, voortaan onmogelijk wordt gemaakt, minstens ernstig in het gedrang wordt gebracht, waardoor het risico bestaat dat verzoeker zijn ruimingsactiviteiten van septisch afval binnen korte termijn zal moeten staken; dat immers in redelijkheid kan worden aangenomen dat het voor de normale exploitatie van een dergelijk bedrijf essentieel is dat het geruimde septisch afval tijdelijk kan worden opgeslagen in een overslagput, om het later via de geëigende kanalen af te voeren voor definitieve verwerking of vernietiging; dat uit het administratief dossier blijkt dat op het ogenblik dat de gedeeltelijke vergunningsaanvraag werd ingediend, verzoeker enkel actief was in de sector van de ruiming van septische putten; dat er dan ook kan worden van uitgegaan dat het bestreden besluit wel degelijk het einde zal betekenen van verzoekers hoofdactiviteit; dat dergelijk nadeel als een moeilijk

te herstellen ernstig nadeel te beschouwen is; dat aangezien de vergunning voor een kleine metaalbewerksplaats een nieuwe bij-activiteit betreft, waarvoor klaarblijkelijk nog geen cliënteel werd opgebouwd en die ook nog investeringen vergt, de verwerende partij niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de inkomsten uit de toekomstige exploitatie van de metaalbewerksplaats het verlies aan inkomsten wegens de stopzetting van de niet vergunde hoofdactiviteit zal compenseren;

5. Overwegende dat is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 14 mei 1998 waarbij het beroep aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 16 oktober 1997 houdende het verlenen van de vergunning aan Marcel VANHOUDT voor het verder exploiteren van een overslagplaats voor septisch materiaal alsmede het veranderen door uitbreiding met een werkplaats voor metaalbewerking, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig januari 1900 negenennegentig, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.